

ANAKREONI DALOK.

(3) Serleg.

- Készíts művészet-isten!
 Számomra vert ezüsből
 Ne fegyveröltözéket,
 Mi gondom a csatákkal?
 5 De serleget kovácsolj,
 Amint lehet, nagy-öblöst.
 Ne verj ki rajta semmi
 Csillagzatot, se göncölt,
 Se Orient a vészest.
 10 Mit nékem a fiastyúk?
 Mit nékem a Bootes?
 Borágakat csinálj rá
 Mind telve szép gerezddel,
 S Maenádokat szedőknek.
 15 Borkádat is csinálj rá
 S belé arany tiprókat,
 Szép gondüzönkkel együtt
 Erost is és Bathyllost.

(5) Az elnyelt Eros.

- Fűzért köték s a rózsák
 Között Erost találtam.
 Kis szárnyait lefogván
 Boromba elmerítém
 5 S fölkaptam és megittam.
 Most szárnyival belülről
 Mindegyre csiklat engem.

(26 A.) Csatavesztés.

- Thebae hadát beszéled,
 Más a phrygek csatáit,
 Én a magam legyőztét.
 Nem győze meg lovasság,
 5 Gyalogsereg, hajóhad:
 Más új had az, mely engem
 Tekintetével ejt meg.

(26 B.) A szerelem bélyege.

- Beégetett betűjegy
 Van a lovak csipőin:
 Parthusra könnyen ismersz,
 Ha látod a süvegjét.
 5 Ha csak reá tekintek,
 Tudom ki a szerelmes:
 Ismertető jelecske
 Van a szívébe vésvé.

(31) Éji látogatás.

- Egyik éjjel, a mikor már
 A Bootes keze mellé
 Kanyarúl a medvecsillag
 S a halandók a dologtól
 5 Kimerülve jól alusznak;
 Ajtóm előtt Eros áll
 S veri szörnyen a kilincset.
 Ki a? kérdem, ki dörömböl?
 Ki zavar föl álmaimból?
 10 S az Eros: Bocskáss be, úgy-
 mond,
 Ne ijedj! gyerek vagyok csak:
 Az esőtül általázva
 A vak éjjelen bolyongtam. —
 Megegett szaván a szívem,
 15 Gyujtok hamar világot
 S bebocsátom és előttem
 Kicsi gyermek áll, de szárnyas,
 Kicsi puzdra s íj a vállán.
 Oda ültetém a tűzhöz,
 20 Melegítém kezeimben
 A kacsóit és az essőt
 Kifacsartam a hajából.
 Miután a fagy megenyhült,
 Gyere, mondja, hadd kísértsük.
 25 Még az íjat, hogy a víztől

Nem-e szenvedett a húrja.
S följajazza s méhszurásként
Közepén találja szívem'.
Hahotázva fel-felugrott.

30 Te is örvendj, uram ! ugymond:
Mi hibája sincs az íjnak,
De a szíved, az megérzi !

Ford. PONORI THEWREWK EMIL.

JOANNES PHILOPONOSNAK AZ ÉKEZETEKROL SZÓLÓ MUNKÁJÁHOZ.

A görög irodalom byzantin korszakának, mely úgyis leginkább csak theologiai, grammatikai, philosophiai és történeti munkái folytán bir némi jelentőséggel, legjelentékenyebb íróinak egyike egy bizonyos *Joannes* a VII. század első feléből, kit tevékenységének egyik iránya után *Grammatikos*-nak, rengeteg szorgalma miatt pedig *Philoponos*nak neveztek. És az utóbbi nevet inkább meg is érdemelte, mert a grammatika terén távolról sem volt oly jelentékeny, mint a bölcsészet és theologia terén, hol Aristoteleshez írt számos commentárja, valamint a világ örökkévalóságáról (*περι αιδιότητος κόσμου*) és a bálványképekről (*περι άγαλιμάτων*) szóló munkái még most is figyelemre méltók. Nyelvtani munkái közül csak ékezési szabályai (*των και παραγγέλματα*) és kis műve azon szókról, melyek különbözően ékezve más jelentéssel birnak, maradt ránk. Ezen utóbbi mű (*περι των διαφορων τονουμένων και διάφορα σημειόντων* vagy helyesebben *όσα λέξεις προς διάφορον σημειούμενον διάφορον δέχονται τόνον, κατὰ στοιχειών*), melyet sokáig Kyrillosnak tulajdonítottak, 1512. óta gyakran megjelent, de úgy, hogy csak a magyarázandó szó volt görögül adva, maga a magyarázat pedig latinul; pl. «*Άμητος, άμητου, ό, Messis tempus, acuitur. Άμητος, άμητου, ό, Messis fruges, antepenacuitur*» stb. Az eredeti görög szöveget legelőször Egenolff Péter adta ki (*Vratislaviae, apud Guilelmum Koebnerum, 1880*) az 1965-ik számú kopenhágeni kéziratból. Kiadása eléggé pontosnak látszik, és csak sajnálni lehet, hogy a mű többi kéziratát nem használhattá fel a nem ritkán romlott szöveg javítására. Innen magyarázható az is, hogy némely helyen ugyan gyanította a hibát, de nem merte kijavítani. Így pl. p. 7, 10 hibás *αγος το μισος* (olv.